

Pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu pamatojums: Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta kopsakarā ar šīs paša regulas 53. panta 1. punkta a) apakšpunktu pārkāpums

Anulēšanas nodaļas lēmums: pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu noraidīt

Apelāciju padomes lēmums: apelācijas sūdzību noraidīt

Izvirzītie pamati: Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta kopsakarā ar šīs paša regulas 53. panta 1. punkta a) apakšpunktu pārkāpums

Prasība, kas celta 2013. gada 24. oktobrī — Vācija/Komisija

(Lieta T-557/13)

(2014/C 9/41)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Vācijas Federatīvā Republika (pārstāvji — T. Henze un J. Möller)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt 1. pantu un pielikumu Eiropas Komisijas 2013. gada 13. augusta Īstenošanas lēmumā 2013/433/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļu, uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA), ciktāl tajos no Eiropas Savienības finansējuma ir izslēgti Vācijas Federatīvās Republikas kompetento maksājumu aģentūru veiktie maksājumi kopējā apmērā EUR 6 192 951,34, īstenojot tiesisko regulējumu par atbalstu kartupeļu cietes nozarei laikposmā no 2003. gada līdz 2005. gadam;

— piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza piecus pamatus.

1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts piemaksu un atbalstu piešķiršanas nosacījums — minimālās cenas samaksa:

— Prasītāja apgalvo, ka ir pārkāpts Regulas (EK) Nr. 1258/1999 (1) 7. panta 4. punkta un Regulas (EK) Nr.

1290/2005 (2) 31. pants, ko skata kopā ar Regulas (EK) Nr. 1868/94 (3) 5. pantu, Regulas (EK) Nr. 97/95 (4) 11. pantu, Regulas (EK) Nr. 2236/2003 (5) 10. pantu un Regulas (EK) Nr. 2237/2003 (6) 26. pantu, tādēļ, ka izdevumi esot izslēgti no finansējuma, lai arī ir izpildīti piemaksu un atbalsta piešķiršanas nosacījumi, jo par pieprasīto daudzumu esot tikusi samaksāta minimālā cena.

2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka nav norādīts pamatojums:

— Šajā pamatā prasītāja apgalvo, ka ir pārkāpta LESD 296. panta otrā daļa, jo Komisija neesot pietiekami un bez pretrunām pamatojusi, kādēļ tā uzskata, ka no Regulas Nr. 97/95 11. panta, Regulas Nr. 2236/2003 10. panta un Regulas Nr. 2237/2003 26. panta, ņemot vērā visas valodu versijas, kā piemaksu vai atbalsta piešķiršanas priekšnosacījums izriet, ka cietes ražošanas uzņēmumi jau samaksāja minimālo cenu par visu piegādāto kartupeļu daudzumu attiecīgajā tirdzniecības gadā.

3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka nav ievērots pienākums iesniegt sūdzības 24 mēnešu laikā:

— Prasītāja apgalvo, ka ir pārkāpta Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punkta pirmā daļa, ko skata kopā ar šā punkta piektās daļas a) apakšpunktu, Regulas (EK) Nr. 1663/95 (7) 8. panta 1. punkts, Regulas Nr. 1290/2005 31. panta 3. punkta pirmā daļa, ko skata kopā ar tās 4. punkta a) apakšpunktu, kā arī Regulas (EK) Nr. 885/2006 (8) 11. panta 1. punkts, jo Komisija 24 mēnešu laikā no izdevumu rašanās datuma nav pienācīgi rakstveidā iesniegusi Vācijas Federatīvajai Republikai sūdzību ("pamatpārbaūžu" neveikšana).

4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka procedūras ilgums ir pārmērīgs:

— Prasītāja apgalvo, ka ir pārkāpts Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punkts, Regulas Nr. 1663/95 8. pants, Regulas Nr. 1290/2005 31. pants un Regulas Nr. 885/2006 11. pants, ko skata kopā ar vispārīgiem tiesību principiem uz administratīvā procesa veikšanu samērīgā termiņā, un tiesības uz aizstāvību, jo Komisijas procedūra ir noritējusi pārmērīgi ilgu.

5) Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpta Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punkta ceturtdā daļa, Regulas Nr. 1290/2005 31. panta 2. punkts un samērīguma princips:

— Šā pamata ietvaros prasītāja apgalvo, ka Komisija, piemērojot 10 % vienotas likmes korekciju, neesot pienācīgi izvērtējusi varbūtējā pārkāpuma būtību un vismaz ierobežotās sekas, kā arī neesot ņēmusi vērā, ka Savienībai

faktiski nav nodarīti nedz finansiāli zaudējumi, nedz arī tai jebkad ir pastāvējis reāls šādu zaudējumu rašanās risks.

- (¹) Padomes 1999. gada 17. maija Regula (EK) Nr. 1258/1999 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 160, 103. lpp.).
- (²) Padomes 2005. gada 21. jūnija Regula (EK) Nr. 1290/2005 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 209, 1. lpp.).
- (³) Padomes 1994. gada 27. jūlija Regula (EK) Nr. 1868/94, ar ko ievieš kvotu sistēmu attiecībā uz kartupeļu cietes ražošanu (OV L 197, 4. lpp.).
- (⁴) Komisijas 1995. gada 17. janvāra Regulu (EK) Nr. 97/95, ar kuru paredz sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EEK) Nr. 1766/92 attiecībā uz minimālo cenu un kompensācijas maksājumiem, kas pienākas kartupeļu audzētājiem, un Padomes Regulu (EK) Nr. 1868/94, ar ko ievieš kvotu sistēmu attiecībā uz kartupeļu cietes ražošanu (OV L 16, 3. lpp.).
- (⁵) Komisijas 2003. gada 23. decembra Regula (EK) Nr. 2236/2003, ar kuru nosaka sīki izstrādātas normas Padomes Regulas (EK) Nr. 1868/94, ar ko ievieš kvotu sistēmu attiecībā uz kartupeļu cietes ražošanu, piemērošanai (OV L 339, 45. lpp.).
- (⁶) Komisijas 2003. gada 23. decembra Regula (EK) Nr. 2237/2003, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus, lai piemērotu dažas atbalsta shēmas, kas paredzētas ar Padomes Regulas (EK) Nr. 1782/2003 IV sadaļu, ar kuru izveido kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem (OV L 339, 52. lpp.).
- (⁷) Komisijas 1995. gada 7. jūlija Regula (EK) Nr. 1663/95, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EEK) Nr. 729/70 attiecībā uz ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanas procedūru (OV L 158, 6. lpp.).
- (⁸) Komisijas 2006. gada 21. jūnija Regula (EK) Nr. 885/2006, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EK) Nr. 1290/2005 attiecībā uz maksājumu aģentūru un citu struktūru akreditāciju un ELGF un ELFLA grāmatojumu noskaidrošanu (OV L 171, 90. lpp.).

Prasība, kas celta 2013. gada 24. oktobrī — ISOTIS/ Komisija

(Lieta T-562/13)

(2014/C 9/42)

Tiesvedības valoda — grieķu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Koinonia tis Pliroforias Anoichti stis Eidikes Ananges* — ISOTIS (Atēnas, Grieķija) (pārstāvis — S. Skliris, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai:

— atzīt, ka Komisija, pieprasot prasītājai atmaksāt summu EUR 47 197,93 apmērā, kuru Komisija samaksājusi atbilstoši REACH 112 līgumam Nr. 238940, ir pārkāpusi šo minēto līgumu;

— atzīt, ka prasītājai nav pienākuma atmaksāt iepriekš minēto summu, ko ir izmaksājusi Komisija;

— atzīt, ka katrā ziņā iepriekš minētā Komisijas prasība EUR 13 821,12 apmērā ir pilnībā nepamatota;

— atzīt, ka FP6 līgumu vispārējie nosacījumi nav piemērojami REACH 112 līgumam Nr. 238940 un ka līdz ar to prasītājai atbilstoši šim līgumam nav pienākuma maksāt nekādu summu par zaudējumiem (*liquidated damages*);

— atzīt, ka Komisija, informējot par savu nodomu pieprasīt zaudējumu atlīdzību (*liquidated damages*) atbilstoši FP6 līgumu vispārējiem nosacījumiem, ir pārkāpusi REACH 112 līgumu Nr. 238940;

— piespriest Komisijai atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības, kas balstās uz 1) šķīrējtiesas klauzulu minētajā līgumā un 2) Beļģijas tiesībām, kas ir piemērojamas minētajam līgumam, pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija nav ievērojusi labticības un godīgas tirdzniecības principus. It īpaši prasītāja apgalvo, ka Komisija esot pieprasījusi dažādas summas, nenorādot konkrētu un specifisku pamatojumu šādu prasījumu pamatošanai, un ka Komisijas līgumslēgšanas prakse esot pretrunā Pamattiesību hartas noteikumiem. Turklāt prasītāja norāda, ka Komisija nav izpildījusi savus līgumā paredzētos pienākumus arī tādēļ, ka tai bija nodoms izmantot savas tiesības, balstoties uz cita tipveida līguma (FP6) vispārējiem nosacījumiem, kas atšķiras no tiem, ko piemēro apstrīdētajiem REACH 112 (CIP) līgumiem.

2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts REACH 112 līguma Nr. 238940 II.28. panta 1. un 5. punkts. Precīzāk, prasītāja apgalvo, ka Komisija izvirzījusi iebildumus, iepriekš neveicot pārbaudi par apstrīdētajiem līgumiem, un ka tā ļoti vispārīgā un abstraktā veidā atsaucas uz audita atzinumu, kurš neskar apstrīdēto REACH 112 līgumu.

3) Ar trešo pamatu pakārtoti tiek apgalvots, ka Komisijas prasība esot ļaunprātīga un negodīga.